

Sygn. akt I Ca 508/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SO Barbara Bojakowska

Sędziowie SO Elżbieta Zalewska-Statuch

SO Joanna Składowska

Protokolant st. sekr. sąd. Beata Krysiak

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2017 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa L. K. i O. K.

przeciwko C. K.

o podwyższenie alimentów

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 18 marca 2016 roku, sygn. akt III RC 5/16

oddala obie apelacje.

Sygn. akt I Ca 508/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 18 marca 2016 roku Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim podwyższył alimenty należne małoletnim O. K. i L. K. od pozwanego C. K. z kwot po 500 zł do kwot po 700 zł, oddalając dalej idące powództwo oraz orzekł o obowiązku poniesienia przez pozwanego kosztów procesu.

Rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia i wnioski:

Wyrokiem z dnia 23.10.2013 r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie I C 1338/13 o rozwód zasądził alimenty od C. K. na rzecz jego dzieci: O. K. i L. K. w kwocie po 500 zł miesięcznie.

W chwili wydawania wyroku O. K. miała 9 lat i była uczennicą II klasy szkoły podstawowej. L. K. miała 6 lat i uczęszczała do zerówki. W. K. była zatrudniona w Sądzie Rejonowym w Radomsku, jej wynagrodzenie wynosiło 8 900 zł netto. C. K. pracował jako policjant w Komendzie Powiatowej Policji w R., jego wynagrodzenie wynosiło około 4 000 zł netto.

W. K. ma 41 lat i jest zatrudniona jako sędzia w Sądzie Rejonowym

w R.. Utrzymuje się z wynagrodzenia w wysokości 9000 zł netto miesięcznie. Zamieszkuje ona wraz z córkami dom o pow. 200 m². Koszt utrzymania domu to kwota ok. 1 500 zł miesięcznie, na którą składają się wydatki na opał – 1 000 zł, energia elektryczna - 500 zł. W. K. spłaca pożyczkę na budowę domu w kwocie 1500 złotych miesięcznie, zaciągniętą podczas trwania małżeństwa, kredyt hipoteczny zaciągnięty na spłatę pozwanego w wysokości 2500 zł miesięcznie. Łącznie spłacane przez nią kredyty wynoszą 4000 zł miesięcznie.

O. K. ma 12 lat i jest uczennicą V klasy szkoły podstawowej. W 2015 roku dziewczynka została zapisana na naukę jazdy konnej, której koszt wynosił 45 zł za jedną lekcję. W związku z nauką jazdy konnej W. K. zakupiła córce specjalistyczny sprzęt w postaci spodni, ochraniaczy, czapki i butów. Jego koszt wyniósł 400 zł.

L. K. ma lat 9 i chodzi do II klasy szkoły podstawowej. Ma problemy ze stopami i wymaga systematycznej konsultacji ortopedycznych. Koszt jednej wizyty wynosi 150 zł. L. K. chodzi na basen raz albo dwa razy w tygodniu, gdzie jedna lekcja pływania kosztuje 45 zł. Uczestniczy też w dodatkowych zajęciach plastycznych, które wiążą się z wydatkami około 30 zł tygodniowo. Dziewczynka w 2015 roku uczęszczała na dodatkowe lekcje języka angielskiego, jednak musiała je przerwać z uwagi na kondycję finansową matki - W. K..

Na comiesięczne koszty utrzymania O. K. składają się: wyżywienie (600zł), taniec (60zł), język angielski (35zł), kieszonkowe (20zł), telefon (20zł), Internet (15zł), kosmetyki (150zł), rozrywka (200zł), książki, czasopisma, materiały edukacyjne (50zł), dowóz i odbiór ze szkoły (100zł).

Natomiast comiesięczne wydatki na rzecz L. K. to: wyżywienie (600zł), basen (45zł), kieszonkowe (20zł), telefon (20zł), Internet (15zł), kosmetyki (150zł), rozrywka (200zł), książki, czasopisma, materiały edukacyjne (50zł), dowóz i odbiór ze szkoły (100zł).

Od daty rozwodu W. K. opłacała wspólne wycieczki z dziećmi, na które składały się: ferie zimowe w Austrii przez okres 8 dni, weekend majowy w M.

w hotelu (...) przez okres 5 dni, wakacje w Grecji przez okres 2 tygodni, weekend

w hotelu (...) w B., pobyt w D. w P. przez okres 5 dni, koncert V. w Ł., ferie zimowe we W. przez okres 8 dni, weekend majowy

w hotelu (...) w W. przez okres 5 dni, weekend w S. przez okres 5 dni, wakacje w Turcji przez okres 12 dni, wyjazd do L. i E. w Niemczech przez okres 5 dni, wyjazd na okres świąteczno-noworoczny do hotelu (...) w I. przez okres 5 dni, weekend w W. na wystawie L., wyjazd narciarski do W., ferie zimowe we W..

Pozwany utrzymuje kontakt z małoletnimi. Spotyka się z nimi we wtorki od 15:00

do 19:00, czwartki od 14:00 do 19:00 oraz co drugi weekend. Nie partycypuje dodatkowo

w kosztach szkolnych wycieczek dzieci, ich urodzin i innych imprez okolicznościowych.

Do listopada 2015 roku W. K. wynajmowała opiekunkę, która zajmowała się odwożeniem dzieci do szkoły, gotowaniem obiadów, sprzątaniem. Wynagrodzenie opiekunki wynosiło 1400 zł miesięcznie. Natomiast w okresie zimowym 2015 roku w wychowaniu dzieci pomagała babcia E. P..

C. K. ma 44 lata i jest zatrudniony w Komendzie Powiatowej Policji

w R. i z tego tytułu osiąga dochód w wysokości 4039, 93 zł netto oraz w Zespole Szkół (...) w R. i z tego tytułu osiąga dochód w wysokości

329,45 zł netto. Jest właścicielem lokalu mieszkalnego w R., które zakupił od dewelopera za kwotę 240 000 zł oraz lokalu mieszkalnego w Ł., który oddał w wynajem za kwotę 500 zł. Jest również właścicielem samochodu osobowego marki V. (...) z 2011 roku. C. K. wydaje dodatkowo na dziewczynki około 150 zł na drobne zakupy. Ponadto w dniach 1-11 lipca 2015 roku zabrał dziewczynki na wycieczkę do Turcji, za którą zapłacił łącznie ponad 11 000 złotych za siebie i córki. C. K. jest związany z inną kobietą, ale z nią nie mieszka, spędza z nią czas w weekendy. Nie ma na utrzymaniu nikogo poza małoletnimi powódkami.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione w oparciu o przepis art. 138 krio i 135 kro.

Sąd wskazał, że od chwili powstania obowiązku alimentacyjnego pozwanego w stosunku do jego małoletnich dzieci upłynęły niespełna trzy lata. Sytuacja finansowa W. K. praktycznie się nie zmieniła. Zmianie uległy natomiast usprawiedliwione potrzeby małoletnich O. K. i L. K.. Na szczególną uwagę zasługuje fakt, że dzieci w wieku małoletnich powódek znajdują się w okresie dorastania i każdy sezon niesie z sobą konieczność zakupu nowej garderoby. Sąd podkreślił, że w odróżnieniu od sytuacji, która miała miejsce podczas wydawania wyroku zasądzającego alimenty w poprzedniej wysokości, obydwie dziewczynki osiągnęły wiek szkolny, co wiąże się z koniecznością zakupu dla każdej z nich odpowiednich wyprawek w postaci książek i przyborów szkolnych.

W ocenie Sądu średni miesięczny koszt utrzymania każdej z dziewczynek jest wyższy, aniżeli w chwili wydawania wyroku przez Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie o sygn. akt I C 1338/13.

Sąd podniósł, że pozwany jest osobą dobrze sytuowaną, jego sytuacja majątkowa pozwala na stwierdzenie, że jest w stanie w wyższym stopniu przyczynić się do zaspokajania usprawiedliwionych potrzeb małoletnich córek O. K. i L. K..

Zgodnie z powyższym, wiek i potrzeby powodów małoletnich, uzasadnia stwierdzenie, iż orzeczenie alimentów w wysokości po 700 zł miesięcznie na O. K. i po 700 zł miesięcznie na L. K. nie jest wygórowane. Taka wysokość obowiązku alimentacyjnego odpowiada usprawiedliwionym potrzebom a także możliwościom zarobkowym i dochodowym pozwanego, tym bardziej że nie zajmuje się on osobiście pieczą nad małoletnimi dziećmi, które wymagają jeszcze osobistych starań o ich wychowanie i utrzymanie. Ponadto, poza dwojgiem dzieci pozwany nie ma nikogo innego na utrzymaniu. Zasądzona kwota nie powinna być dla niego zbyt obciążająca.

Rygor natychmiastowej wykonalności wydano w oparciu o przepis art. 333 § 1 pkt 1 kpc. O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 kpc.

Sąd obciążył pozwanego nieuiszczoną opłatą stosunkową od której zwolniona została strona powodowa z mocy prawa na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. (Dz.U. Nr 167, poz. 1398).

Z wyrokiem sądu nie zgodziły się obie strony.

Powódki wniosły apelację w części oddalającej powództwo a pozwany w części uwzględniającej powództwo oraz rozstrzygającej o kosztach postępowania.

Pozwany zarzucił sądowi naruszenie:

1. przepisów prawa materialnego art. 135 § 1 kro w związku z art. 138 kro poprzez błędne przyjęcie zmiany stosunków uzasadniające zwiększenie świadczenia alimentacyjnego oraz ustalenie jego wysokości w oderwaniu od możliwości zarobkowych pozwanego i zakresu usprawiedliwionych potrzeb małoletnich;
2. naruszenie prawa procesowego: art. 233 § 1 kpc w związku z art. 316 kpc i art. 328 § 2 kpc poprzez zaniechanie ustaleń faktycznych w przedmiocie sytuacji materialnej uprawnionych i zobowiązanego do alimentacji w dacie uprawomocnienia się wyroku orzekającego rozwód, nieprawidłową ocenę dowodów w kwestii zwiększenia usprawiedliwionych potrzeb powódek o 40 % w porównaniu do sytuacji istniejącej podczas orzekania w sprawie o rozwód oraz nieuwzględnienie poprawy sytuacji materialnej matki powódek wynikającej ze zwiększenia jej zarobków i pozostawania w związku konkubenckim.

W oparciu o powyższe pozwany wniósł o zmianę wyroku i oddalenie powództwa oraz o stosowne rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w obu instancjach a także o nakazanie przedstawicielce ustawowej zwrotu na jego rzecz spełnionych świadczeń alimentacyjnych ponad kwoty po 500 zł miesięcznie na rzecz każdej z powódek.

Powódki zarzuciły rozstrzygnięciu naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść wydanego wyroku, tj. art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegające na przyjęciu, że sytuacja materialna pozwanego i potrzeby małoletnich uzasadniają podwyższenie alimentów jedynie o 200 zł, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w pełni wskazuje, że potrzeby małoletnich uzasadniają podwyższenie alimentów w zakresie zgodnym z żądaniem pozwu.

Powódki podniosły także zarzut naruszenie prawa materialnego, tj. art. 138 kro poprzez przyjęcie, że nastąpiła zmiana stosunków uzasadniająca podwyższenie alimentów w stosunku do obu uprawnionych w takim samym zakresie, gdy tymczasem już sama różnica wiekowa powódek wskazuje na zróżnicowanie ich potrzeb, a tym samym na stwierdzeniu, że potrzeby małoletniej O. - 12 latki są zdecydowanie większe od potrzeb małoletniej L. - 9 - latki oraz błąd w ustaleniach faktycznych polegających na przyjęciu, że sytuacja materialna pozwanego pozwala na zaspokojenie roszczeń alimentacyjnych powódek jedynie na poziomie po 700 zł miesięcznie, gdy tymczasem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że pozwany jest w stanie zaspokoić potrzeby dzieci na poziomie po 900 zł miesięcznie.

W konsekwencji powyższego powódki wniosły o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając apelacje Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje są niezasadne, gdyż nie zawierają argumentów, które uzasadniałyby zmianę rozstrzygnięcia w kierunku przez nie postulowanym.

Wbrew zarzutom apelujących, lektura materiału aktowego prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych i wystarczających ustaleń faktycznych – istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy w oparciu o przepisy art. 138 w zw. z art. 135 § 1 i § 2 kro – i z faktów tych wyprowadził prawidłowe wnioski w zakresie oceny prawnej żądań pozwu na chwilę wyrokowania, nie uchybiając przy tym przewidzianym w art. 233 kpc regułom rządzącym oceną dowodów.

W szczególności, Sąd I instancji prawidłowo określił aktualne usprawiedliwione potrzeby uprawnionych do alimentów powódek oraz zarobkowe i majątkowe możliwości ich obojga rodziców, w tym przede wszystkim pozwanego, obciążając obowiązkiem utrzymania małoletnich nie tylko pozwanego ojca, ale także ich matkę, przyjmując, że ma ona większe możliwości zarobkowe aby łożyć na utrzymanie dzieci i że w zdecydowanie większym zakresie niż ich ojciec swój obowiązek alimentacyjny wykonuje także świadcząc osobiste starania o ich wychowanie i utrzymanie.

Prawidłowo zaskarżonym wyrokiem Sąd rozłożył również aktualny ciężar obowiązku alimentacyjnego wobec powódek pomiędzy ich rodziców.

Przeprowadzone więc w powyższym zakresie przez Sąd Rejonowy postępowanie dowodowe było wystarczające dla potrzeb rozstrzygnięcia, a ustalenia tegoż Sądu, w zakresie aktualnych zarobkowych i majątkowych możliwości stron oraz usprawiedliwionych potrzeb uprawnionych do alimentów na dzień wyrokowania przez ten Sąd są - wbrew zarzutom apelacji - prawidłowe w świetle zgromadzonego materiału dowodowego i zasługują na akceptację Sądu II instancji, z pewnym ich uszczegółowieniem do którego odniesiono się w dalszej części uzasadnienia.

Orzekając Sąd Rejonowy nie uchybił zasadom logicznego rozumowania, ani też doświadczenia życiowego. Wnioski Sądu pierwszej instancji co do faktów, w sposób logiczny wynikają z treści dowodów zgromadzonych w sprawie.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia prawa procesowego objętego regulacją art. 233 kpc., stwierdzić należy, że stanowisk prezentowanych w apelacjach w zasadzie nie można określić jako zarzut, lecz polemikę z ustaleniami zaskarżonego wyroku.

W ocenie Sądu Odwoławczego skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 kpc wymaga wykazania, że Sąd I instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. To bowiem jedynie może zostać przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające wyłącznie przekonanie skarżącego o innej, niż przyjął Sąd Rejonowy wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu, a z takim sformułowaniem treści apelacji mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Nadto na pełną aprobatę zasługuje przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia ocena prawna zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Analizując przedmiotową sprawę należy w pierwszej kolejności wskazać, że każda ze stron obowiązku alimentacyjnego może żądać jego zmiany, jeżeli nastąpiła zmiana w dotychczasowych stosunkach (art. 138 kro). Przyjęło się uważać, że zmiany muszą mieć charakter zmian istotnych i muszą one nastąpić w okresie od ostatniego orzeczenia o alimentach. Ustalony natomiast zakres obowiązku alimentacyjnego wymaga skorygowania przez stosowne zmniejszenie albo zwiększenie wysokości świadczeń alimentacyjnych w razie zmiany stosunków, tj. w razie istotnego zmniejszenia się lub ustania możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego do alimentacji albo istotnego zwiększenia się usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego. Zauważyć przy tym należy, że zmiana świadczeń alimentacyjnych, o jakiej tu mowa, nie może być dokonana w oderwaniu od kryteriów określonych w art. 135 § 1 kro, tj. usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, których zaspokojenie zapewni mu odpowiedni do wieku rozwój fizyczny i duchowy oraz możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego, które określają zarobki i dochody, jakie uzyskiwałby on, wykorzystując należycie swoje siły i kwalifikacje.

Kierując się wskazanymi rozważaniami należy stwierdzić, że - jak słusznie ustalił to Sąd Rejonowy - w rozpoznawanej sprawie nastąpiła istotna zmiana parametrów stanowiących wyznacznik wysokości alimentów w zakresie usprawiedliwionych potrzeb małoletnich powódek.

W dacie orzekania o rozwiązaniu małżeństwa rodziców powódek O. K. miała 9 lat i była uczennicą II klasy szkoły podstawowej, natomiast L. K. miała 6 lat i uczęszczała do zerówki. Matka powódek zarabiała 8 900 zł netto a pozwany netto 4 000 zł. Obecnie matka powódek zarabia 9 000 zł netto a pozwany 4 039,93 zł netto oraz dodatkowo 329 zł a także otrzymuje pożytki z wynajmu mieszkania w kwocie 500 zł miesięcznie.

Od wydanego w dniu 23 października 2013 roku wyroku w sprawie o rozwód, w którym ustalono wysokość należnych powódkom alimentów upłynęły trzy lata i w tym czasie zwiększyły się ich potrzeby o charakterze edukacyjno - kulturalnym, umożliwiające rozwój zainteresowań i posiadanych zdolności, jak również zwiększyły się ich potrzeby związane z wyżywieniem, ubiorem, edukacją oraz rozrywką, a zatem wszystkie wydatki związane z ich utrzymaniem.

W ocenie Sądu Okręgowego, nie ulega więc wątpliwości, że sytuacja małoletnich uległa zmianie, albowiem wzrosły nie tylko ich potrzeby materialne w zakresie szkolnictwa (zakup podręczników, pomocy naukowych), lecz także zwiększyły się ich potrzeby wynikające z etapu życia w jakim się znajdują, a mianowicie okresu intensywnego wzrostu, generującego zwykle większe wydatki niż w przypadku dzieci w wieku przedszkolnym.

W dalszej kolejności po ustaleniu, że sytuacja powódek zmieniła się w sposób istotny oraz, że po stronie pozwanej istnieją możliwości zarobkowe pozwalające pokryć wyższe niż dotychczas alimenty Sąd I instancji dokonał prawidłowego ich miarkowania.

W treści pozwu potrzeby małoletnich zostały określone na kwoty po 2 000 zł, co miało uzasadniać żądanie zasądzenia na ich rzecz kwot po 900 zł

Sąd Rejonowy uznał potrzeby dziewczynek na kwoty po 1 250 zł dla O. i po 1 200 zł dla L., ale powyższe wyliczenie nie obejmowało (w odniesieniu do kosztów podanych w pozwie) kosztów zakupu ubrań - dodatkowo po 250 zł, kosztów wycieczek, które zwyczajowo są organizowane w każdej szkole przynajmniej raz w roku - 40 zł miesięcznie oraz kosztów zwiększonych wydatków związanych z utrzymaniem domu w zakresie użytkowania go przez trzy osoby - po 140 zł miesięcznie).

Łącznie koszt utrzymania córek stron w ocenie Sądu Okręgowego winien zamykać się kwotami: na rzecz O. po 1 680 zł miesięcznie i na rzecz L. po 1 630 zł miesięcznie.

Z wyliczenia przedstawionego w pozwie przez przedstawicielkę ustawową małoletnich do kosztów utrzymania dzieci nie zostało zaliczone przez Sąd Okręgowy wynagrodzenie dla opiekunki w wysokości 1 000 zł z uwagi na argumentację apelacji powódek, akcentującą wysiłek matki związany z osobistymi staraniami o ich rozwój i pieczę nad nimi poprzez sprawdzanie lekcji, uczenie się z dziećmi do sprawdzianów, odpytywanie dzieci z zadań domowych, uczenie tabliczki mnożenia, słówek z języków obcych, słówek na dyktanda, wspólne czytanie książek, opiekę w czasie chorób, wyłączenie dowożenia i odwożenia dzieci do szkoły we wszystkie dni tygodnia za wyjątkiem czwartku, szykowanie kanapek, przekąsek, picia, codzienne gotowanie obiadów i przygotowywanie wszystkich posiłków

W tej sytuacji konieczność zatrudnienia tej osoby pozostaje bez związku z zaspakajaniem potrzeb dzieci, które realizuje osobiście ich matka .

Co do kosztów utrzymania domu - w pozwie powódki podają, że miesięcznie jest to kwota po 1 500 zł, tj. 18 000 rocznie, a przy wskazaniu udziału w którego pokrywaniu uczestniczą wskazały kwotę 10 000 zł, jednakże w zakresie kosztów w których winny partycypować dzieci Sąd Okręgowy do rozliczenia przyjął uśrednioną kwotę 5 000 zł na cały rok, obejmującą między innymi koszt energii, wody, nieczystości stałych, śmieci i częściowo koszty ogrzewania i podzielił ją na 3 części z dalszym rozbiem na miesiące

(5 000 zł : 3 : 12 miesięcy, tj. 140 zł), gdyż co do zasady koszty zakupu opału dla ogrzania domu o powierzchni użytkowanej przez matkę dzieci są niezależne od ilości osób, które

w nim zamieszkują, lecz są pochodną kubatury budynku. Nie chodzi tu również

o szczegółowe rozliczenie poszczególnych pozycji, gdyż zaspakajanie potrzeb mieszkaniowych dzieci również należy do własnych obowiązków alimentacyjnych rodziców. Małoletnie powódki w uwagi na wiek najczęściej realizują swoje potrzeby korzystając

z wyznaczonych dla nich pokoi, dlatego udział pozwanej w pokryciu kosztów utrzymania dzieci nie powinien sprowadzać się wprost do zwrotu ich matce rzeczywistych kosztów utrzymania domu, który przypadł jej w podziale majątku.

Bez znaczenia dla zakresu obowiązku alimentacyjnego pozwanej jest natomiast podnoszona przez niego okoliczność związana z pozostawianiem matki powódek w związku konkubenckim, gdyż na konkubencie nie ciąży obowiązek współfinansowania potrzeb O.

i L. rodzeństwa K..

Przy tak ustalonych kosztach utrzymania małoletnich - wbrew zarzutom apelacji pozwanej - Sąd Rejonowy zobowiązując go dołożenia kwot po 700 zł na rzecz każdego

z dzieci uwzględnił jego możliwości finansowe oraz okoliczność związaną z ponoszeniem przez niego kosztów wyżywienia dzieci i zapewniania im rozrywki w czasie który u niego spędzają w ciągu tygodnia. Podwyższenie

alimentów o 200 zł na rzecz każdej z powódek pozwoli więc na pokrycie nowych wydatków i jednocześnie płacenie takich kwoty jest w zasięgu możliwości pozwanego.

Dalsze podwyższanie alimentów o kolejne 200 zł na rzecz każdej z uprawnionych do alimentacji – w sposób postulowany przez apelujące powódki - nie ma uzasadnienia w ich potrzebach i stanowiłoby nieuzasadnione przerzucenie ciężarów finansowego wspierania kosztów utrzymania dzieci na stronę słabszą ekonomicznie (dysproporcja w zarobkach jest 2:1 na korzyść matki powódek).

Nieprawidłowo również skarżący wskazuje na przyjęcie przez Sąd Rejonowy zwiększenia potrzeb dzieci o 40 %, gdyż taki wskaźnik jest wynikiem błędnego odniesienia go do wysokości kwoty poprzednich alimentów (500 zł x 40 %, tj. 200 zł o którą to kwotę podwyższone zostały alimenty w stosunku do każdego z dzieci) a nie rzeczywistych potrzeb dzieci z tamtego okresu. To, że strony w drodze porozumienia zgodnie ustaliły w sprawie o rozwód wysokość alimentów obciążających pozwanego nie oznacza, że wysokość zobowiązania alimentacyjnego pozwanego została określona raz na zawsze, gdyż jest ona wypadkową aktualnych, bieżących potrzeb dzieci w odniesieniu do jego możliwości zarobkowych. Bez znaczenia prawnego są motywy dla których strony ustaliły na tamten czas wysokość alimentów należnych powódkom, gdyż każda ze stron obowiązku alimentacyjnego zachowuje prawo do żądania jego zmiany, jeżeli nastąpiła zmiana w dotychczasowych stosunkach (art. 138 kro).

Co do zarzutu błędnego niezróżnicowania przez Sąd Rejonowy potrzeb małoletnich poprzez podwyższenie alimentów o te same kwoty w sytuacji w której już sama różnica wiekowa powódek wskazuje na zróżnicowanie ich potrzeb podnieść należy, iż same apelujące mimo różnic wiekowych określiły swe potrzeby na tożsamym poziomie, o te same wysokości kwot żądały podwyższenia alimentów w pozwie i w oparciu o te same wysokości oparły wnioski apelacji. Jeżeli więc nie powoływały się na okoliczności świadczące o zróżnicowaniu swych potrzeb to czynienie z tego zarzutu Sądowi Rejonowemu jest co najmniej niezrozumiałe.

Z tych względów argumenty apelacji obu stron nie zasługiwały na ich uwzględnienie, co czyni zarzuty naruszenia art. 135 § 1 kro w związku z art. 138 i art. 233 § 1 kpc bezzasadnymi.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy z mocy art. 385 kpc oddalił obie apelacje. Wobec oddalenia apelacji pozwanego brak jest podstaw do korekty obciążających go kosztów procesu.